

سُورَةُ الْاِنْشِقَاقِ ٨٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام یگانه خدای جهان که بخشایش و مهر او بی‌کران
إِذَا السَّمَاءُ انْشَقَّتْ

﴿١﴾

رسولا! به یاد آر، کاین آسمان شکافد به ناگه خودش از میان
وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ

﴿٢﴾

به فرمان حق گوش آرد فرا اطاعت بود هم بدین سان سزا
وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ

﴿٣﴾

زمانی که آید همان روز سخت زمین بی‌بلندا بگردد و تخت
وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ

﴿٤﴾

هر آنچه که دارد زمین اندرون در آن روز، ریزد همان را برون
وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ

﴿٥﴾

به فرمان حق گوش آرد فرا اطاعت بود هم بدین سان سزا
يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَاقِيهِ

﴿٦﴾

شما مردمان! سخت کوشید مگر که آیید به سوی رب دادگر
نصیب شما هست پایان کار که یابید لقای خداوندگار
فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ

﴿٧﴾

عملکرد هر کس چو بی کم و کاست در آن روز بیاید گرش دست راست
فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا

﴿٨﴾

شود سهل، کار وی اندر عقاب چو آسان بگیرند بر وی حساب
وَيُنْقَلَبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا

﴿٩﴾

رود شادمان بر سوی اهل خویش به عزت رسد او ز اعمال پیش
وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ

﴿١٠﴾

ولیکن بر آنان که از پشتِ سر بگیرند نامه زِ اعمالِ شر
فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا

﴿۱۱﴾

برآرد زِ جانِش بسی اشک و آه که نامه همی پُر بُود از گناه
وَيَصْلَى سَعِيرًا

﴿۱۲﴾

رود او بر آتش، به سوی جحیم که بیند در آنجا عذابی الیم
إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا

﴿۱۳﴾

اگر چه که مسرور بود، دورِ پیش به جمعیتِ یار و اقوام خویش
إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يَحُورَ

﴿۱۴﴾

گمان داشته از جهل، پایانِ کار که رجعت نیارد به پروردگار
بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا

﴿۱۵﴾

بلی! هست پروردگارش بصیر بر اعمال و افکار و سرّ ضمیر
فَلَا أَقْسِمُ بِالْشَّفَقِ

﴿۱۶﴾

جز این نیست، اکنون و اندر سَبَقِ قسم بادا! بر نورِ پاکِ شفقِ
وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ

﴿۱۷﴾

و سوگند بادا! بر آن تیره‌شام که پوشیده گردد سیاهی تمام
وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ

﴿۱۸﴾

قسم بادا! باز بر فروزنده ماه به وقتی که کامل شود در نگاه
لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَنْ طَبَقٍ

﴿۱۹﴾

قسم بادا! بر این امور جملگی مراحل شما راست در زندگی
فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

﴿۲۰﴾

نیارید ایمان چرا کافران؟ بر آیاتِ پروردگارِ جهان
وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ ﴿۱﴾

﴿۲۱﴾

چو قرآن بر آنان تلاوت کنند نیارند سجده و رو برکشند
بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ

﴿۲۲﴾

که آن کافران جملگی از گناه بخوانند دروغین کتابِ اِله
وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ

﴿۲۳﴾

بود آگه الحق، خدای جهان به رازی که دارند اندر نهان
فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِيمٍ

﴿۲۴﴾

به یاد آر بر ایشان رسولِ سلیم! که مشمول شوند بر عذابِ اَلیم
اِلَّا الَّذِیْنَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ اَجْرٌ غَیْرُ مَمْنُونٍ

﴿۲۵﴾

مگر آن که ایمان بیاورد ز جان کند کار نیکو همی در جهان
بمانند اندر بهشت مؤمنان که اجر است بی‌منت و جاودان